

VRAGEN-AVOND

6 februari 1970

Goedenavond, vrienden.

Allereerst moet ik u er aan herinneren dat wij, sprekers van deze groep, niet alwetend of onfeilbaar zijn. Zoals u weet, is deze 5e vrijdag van de maand bestemd voor meer algemene vragen van elke, mits niet persoonlijke, aard. Laat ons dus beginnen met onze:

VRAGEN-AVOND

Ik zou dan ook maar meteen willen beginnen met de vragen, die schriftelijk zijn binnen gekomen.

Vraag: Een spreker van deze orde heeft eens gezegd, dat hij en zijn collega's aardgebonden geesten zijn. Kunt u ons nu precies vertellen wat dit betekent en welke bijzondere plaats u inneemt t.a.v. de miljoenen andere overgegangene geesten die niet via een medium tot ons kunnen spreken?

Antwoord: Ik krijg het gevoel te dwalen in de middernachtstuinen van Oberon en vraag mij af wie toch wel de ezel zal zijn. Wie van ons zou in 's Heren Naam ooit gezegd kunnen hebben dat we aardgebonden geesten zijn? Niemand kan dit zo gezegd hebben, omdat een aardgebonden geest zelfs niet zo en op deze wijze kan werken. Dat om alvast mee te beginnen.

Er kan gezegd zijn - en dat betekent heel iets anders: Wij zijn met de aarde verbonden geesten. Wat betekent, dat wij ons verbonden voelen met de mensheid en dat wij ons iets van die mensheid aantrekken. Indien u zich afvraagt op welke wijze wij van alle andere geesten verschillen, zo kan ik alleen maar zeggen: ik weet het niet precies. Maar er zijn er misschien wel heel wat die zich van de aarde voorlopig nog niet al te veel wensen aan te trekken. En als je zulke vragen krijgt, kan ik mij dit wel enigszins voorstellen.

U moet mij die opmerking niet kwalijk nemen, want ik voel mij werkelijk enigszins op de tenen getrapt. O, zeker, er komt wel wat show ook bij. Maar realiseert u zich wel wat eigenlijk een aardgebonden geest is? Een aardgebonden geest is een entiteit die, ofschoon vrij geworden uit het stoffelijke lichaam, nog steeds gebonden blijft aan het stoffelijk milieu en probeert terug te keren naar zo stoffelijk mogelijke omstandigheden, zo niet in de sferen levende, maar wel voortdurend trachtende zich op aarde te manifesteren. Dat betekent dus ongeveer hetzelfde als wanneer u tegen minister Luns zou zeggen: Ik hoor dat u zo nu en dan niet de gehele waarheid zegt. U bent nu dus zo een internationale oplichter.... Ik geloof, dat er toch wel enig verschil is. En nu ik dit eerst eens uitvoerig uit de doeken gedaan heb, zal ik proberen de rest van de vraag te beantwoorden.

Het verschil tussen onze Orde en vele, maar niet alle andere geesten - die uit de mensheid stammen - is in de eerste plaats wel, dat wij trachten uit te gaan van een niet-dogmatisch denken. Verder ook, dat wij geneigd zijn meer uit te gaan van feiten dan van theorieën en voor ons het gevoel hebben dat de openbaringen die op aarde bestaan hebben, bestaan en nog zullen bestaan, alle een deel zijn van een kosmische waarheid kunnen bevatten en van mening zijn dat het eenvoudig dwaasheid is het ene deel van een kosmische waarheid tegen een ander deel daarvan te willen verdedigen. Een verschil tussen ons en vele andere entiteiten, vooral degenen die doorkomen, maar vaak nog betrekkelijk kort geleden zijn overgegaan, is de stelling, dat je altijd eerst moet beginnen met een mens te aanvaarden en te begrijpen en dus niet mag beginnen met een ander te veroordelen, terwijl wij van mening zijn, dat er in elke mens vele ook goede mogelijkheden schuilen.

Wij zijn er van overtuigd, dat de menselijke waarderingen van bv. ethiek en moraal maar zeer relatief zijn, zodat geen enkel geestelijk bestaan, ja, zelfs geen enkel menselijk leven alleen aan de hand van dergelijke maatstaven beoordeeld mag worden. Met zeer veel andere entiteiten hebben wij gemeen: het gevoel dat wij als geesten door een uitwisseling van gedachten met deze wereld en een ons bezig houden met de denkwijzen van die wereld, kunnen komen tot een wederkerige beïnvloeding. Wij kunnen leren van u en helpen u gelijktijdig beter te leren. Wij zijn er dan ook van overtuigd dat dit bijdraagt tot aller bewustwording, terwijl ons werken op aarde ook bij kan dragen tot een redelijker en snellere bewustwording van een steeds groter deel van de mensheid.

Niet iedereen in de geest denkt er precies zo over. Ik kan mij dan ook heel goed voorstellen hoe iemand die pas is overgegaan niet onmiddellijk uitroept: Kom, laat ons trachten de mensen te begrijpe, maar eerder heel agressief zal reageren: In dat rommeltje wil ik nooit meer terug. Ik kan zelfs heel goed begrijpen dat vele geesten kort na de overgang eerder zeggen, wanneer zij zich al met de mensen bezig willen houden: Ik ga nu eerst eens een ieder die ooit mijn vijand is geweest, voor schut zetten. Ook bij Nederlanders is dit het geval. Behalve misschien Schut, want die doet het schijnbaar beter met zichzelf. Maar ik heb mij laten vertellen dat het een heel goede man is, dus zal hij wel op een heel aangename wijze voor Schut staan. Waarmee ik, naar ik meen, wel het meeste gezegd heb, wat hierop te zeggen viel.

Tot degene die de vraag heeft gesteld, wil ik echter nog opmerken: u hebt een foutje in uw formulering gemaakt, dat door mij werd aangegrepen om een paar puntjes op de I te zetten. Voel u zich door de wijze, waarop ik dit deed, maar niet te zeer getroffen: wij maken ook wel eens fouten. Aan de andere kant hoop ik toch wel dat u voor uzelf het verschil tussen aardgebonden zijn en een zich met de aarde verbonden gevoelen in de gaten zult houden. Anders zou u misschien een aardgebonden geest zo hoog aan kunnen slaan, dat u, ondanks diens beperkte uitingsmogelijkheden, het slachtoffer van vele misleidingen zou kunnen worden.

Vraag: Is het nodig dat een inleider een gastspreker bij voorbaat afbreekt? Ons wordt altijd ingeprent dat wij zelf moeten denken en een eigen oordeel vormen. Waarom dan deze handelwijze?

Antwoord: Eenvoudig omdat in de groepen waarop gedoeld wordt, te veel aanwezigen de neiging toonden om alles wat gastspreker is en dus geestelijk iets hoger staat, kritiekloos te ondergaan en te aanvaarden. Door de aanval wordt scherper de nadruk gelegd op een overwogen aanvaarding of verwerping van alles wat de gastspreker brengt.

Indien u zelfs een dergelijke spreker klakkeloos aanvaardt, mede daartoe misschien gebruikt door diens gebruik van bepaalde geestelijke of zelfs magische invloeden, komt u steeds meer, ook bij andere sprekers, tot een zonder meer aanvaarden. Dit betekent een soort afstomping. Het geheel vormt dan voor u geen geestelijke stimulans, en de geestelijke krachten die u op dergelijke avonden vaak ontvangt, worden dan door u niet gebruikt om bewuster en beter te leven. U geraakt onder suggestie en zult de krachten voor in feite onbelangrijke dingen gebruiken, terwijl u steeds minder beseft van de stoffelijke werkelijkheid, waarin u uiteindelijk toch moet bestaan.

Toen wij dus ontdekten dat dit bij een groot deel van de op deze kringen aanwezigen inderdaad min of meer het geval was geworden, hebben wij ons werken in de omschreven zin veranderd. Het feit, dat deze vraag hier wordt gesteld, is voor mij het bewijs, dat de gevolgde methode er inderdaad toe heeft geleid dat men, zowel over hetgeen wij zeggen als over de uitspraken van de gastsprekers, is gaan nadenken. Ik hoop dat uw ergernis voor u de aanleiding is geworden tot een zelf doordenken van alles, wat er in de kringen gezegd wordt. Want alleen daardoor kunt u komen tot een grotere persoonlijke bewustwording.

Vraag: U was zeker vroeger in de politiek?

Antwoord: Ik ben een eerlijk handwerksman geweest. Op het ogenblik probeer ik ook een eerlijke geest te zijn.

U neemt het aan, zegt u? Dan hoop ik, dat u niet alleen constateert dat dit laatste juist is, maar gelijktijdig toe zult willen geven dat de door mij gegeven verklaring en omschrijving van omstandigheden op waarheid is gebaseerd - hoe u ook denkt over de gevolgde methode.

Er zijn immers vele mensen die zich door een boodschap uit de geest zozeer laten overspoelen, dat zij niet meer menselijk redelijk durven denken en reageren. Het gevolg is dan dat de boodschap geen uitwerking heeft, dan wel dat men zich zozeer aan die boodschap gaat wijden dat er geen ruimte meer blijft voor menselijk leven en ervaren. Het zou misschien eenvoudiger voor ons geweest zijn om, toen wij die ontwikkeling constateerden, te zeggen dat wij er mee uit moesten scheiden. Het steeds weer vinden van gastsprekers kost ons uiteindelijk moeite genoeg. Maar dat zou dan weer betekenen dat goede geestelijke invloeden die op aarde voor velen van belang zouden kunnen zijn en middels dergelijke kringen verspreid kunnen worden, voorlopig teloor zouden gaan. Zo besloten wij de door u gewraakte tegenstellingen te scheppen en eens te zien wat daarmee bereikt kon worden.

Maar voor degenen die zich bij dit alles nogal betrokken voelen, wil ik wel één trucje, dat wij gebruiken, verraden: onze aanval is zelden direct gericht op de boodschap van de gastspreker, ook al heeft het daarvan vaak wel de schijn. Zij is gericht op de achtergronden waaruit de gastspreker wel pleegt te formuleren en heeft ten doel u er toe te brengen in alles, wat de gastspreker zegt, te gaan zoeken naar de dingen waarop de inleidende spreker heeft gedoeld. Het resultaat hiervan is, dat u inderdaad bewuster luistert - wanneer u niet inslaapt. Want ook dit laatste pleegt wel voor te komen. Maar dat is dan niet geheel onze schuld.

Reactie: Ook bij ons is dogmatisme een veel voorkomend euvel. Ik hebt meerdere malen gevraagd eens iets te zeggen over de theosofie of Alice Bailey. Er werd dan welwillend geantwoord, maar de denktrant werd niet aangevallen, maar eenvoudig terzijde gescho-
ven.

Antwoord: Het juist behandelen van een dergelijke denktrant zou een lange toelichting vergen en dus zeer veel tijd vergen. Bij de theosofie zou men bv. moeten beginnen duidelijk te maken dat in deze dagen men niet alleen te maken heeft met de grondslagen van dit denken, maar tevens met een gehele - vergeef mij de uitdrukking - theologie die men rond die stellingen heeft gebouwd plus vele addities stammende uit een geheel andere reeks van oosterse denkers. Zou deze uitleg reeds zeer veel tijd vergen, zo is het in de praktijk onmogelijk hieruit zonder meer duidelijk te maken hoe die mensen eigenlijk wel denken. De theosofie is samengesteld - evenals vele andere groepen waartoe wij ook onze eigen groep soms wel mogen rekenen - uit mensen die enerzijds ergens bij willen behoren en zich aan de andere kant verzetten tegen een al te sterke denkdwang.

De algemene tendens onder theosofen heeft zich langzaam ontwikkeld in de richting van een soort gevoel van geestelijke meerwaardigheid - die men hierin dan hoopt te verwerven of reeds meent te bezitten, zoals bij vele andere groepen - terwijl anderen hierin juist weer zoeken naar een verlossingsmogelijkheid, die voor de andere, gewone mensen niet bestaat. Een overzicht van alle mogelijkheden zou dan ook t.m. vier avonden vergen en veel discussie veroorzaken. Discussie die overigens weinig nut heeft, omdat degene die hier komt, zelfs wanneer hij theosofische achtergronden heeft, al zover uit de dogmatische poging tot zelfverheffing los kwam, dat hij reeds weer een meer zelfstandig werken en denken kent. Het behandelen op de gevraagde wijze van een dergelijk onderwerp zou dus alleen in een zuiver theosofisch gezelschap zin hebben. Maar daar zou het waarschijnlijk een zo grote woede veroorzaken dat wij veel moeite zouden hebben om zelfs het medium voor lichamelijke schade te bewaren.

Vraag: Ook de terminologie van een richting kan een struikelblok vormen, omdat men deze eerst aan moet leren, voor men tot een begrip kan komen.

Antwoord: Volkomen waar. Het wonderlijke hierbij is wel dat vele richtingen die in feite niet veel anders zeggen dan anderen, zich anders - en beter - voelen dan anderen, omdat zij de dingen anders formuleren.

Reactie: Ik denk aan de Stanza's van Dzyan die hier meeromvattend maar vager en minder gedetailleerd werden behandeld.

Antwoord: Stel dat een Stanza kosmische waarden omvat. Wanneer je dan in details afdaalt, zeg je wel veel meer, maar wordt de werkelijke inhoud niet duidelijker. Wanneer je een groots en veelomvattend onderwerp van meer kosmische aard hebt, moet je dit juist algemeen en in feite tamelijk vaag vanuit menselijk standpunt benaderen, omdat een passende detaillering, gezien het begrip van de mens, niet goed mogelijk is voor het geheel, en een detailleren van een enkel deel van de inhoud de betekenis van het geheel eerder zou verduisteren dan verhelderen.

Detailleren op deze wijze kun je natuurlijk wel doen wanneer je de mensen wilt dwingen een bepaalde denkwijze te volgen. Als voorbeeld mogen verschillende christelijke en pseudo-christelijke sekten gelden die aan delen van de bijbel een zeer gedetailleerde uitleg geven, maar hiermee zo voortdurend bezig blijven, dat andere delen van die zelfde bijbel eenvoudig niet aan bod komen. Ook hier verhullen details vaak meer dan zij duidelijk maken. Wanneer je met de bijbel te maken hebt, moet je volgens mij niet beginnen te emmeren over "het is Gods Woord en de enige ware openbaring", maar moet je je bij het geheel steeds weer afvragen: wat kunnen wij hiervan leren? En daarbij moet je dan nadenken en zonder meer aanvaarden dat de verschillende boeken van die bijbel vaak uit geheel verschillende historische perioden stammen, zodat hierdoor de betekenis van een en dezelfde formulering zich van boek tot boek zelfs enigszins kan wijzigen. Aanvaard je dit alles zonder meer, dan blijkt, dat het geheel zelfs zonder details een levensstudie betekent, zelfs wanneer je je er toe beperkt na te gaan, wat het oude testament voor jou betekent en wat met de verschillende uitspraken eigenlijk wordt bedoeld.

Wil men alle mogelijkheden die men als mens zo in dit boek kan vinden ook overwegen en nagaan, dan zal men meerdere mensenlevens nodig hebben om alles te verwerken. Op soortgelijke wijze ligt de zaak in de theosofie en bij verschillende stellingen van Bailey: er worden waarden van kosmische aard aangesneden, kleine delen daarvan worden daarin meer gedetailleerd, waardoor deze kleine delen worden voorgesteld als de gehele waarheid. Dergelijke dingen aanvallen en ontmaskeren tegenover de gelovigen is echter tijdrovend en bovendien maar al te vaak bovendien geheel nutteloos.

Vraag: Uit welke tijd stammen de Stanza's van Dzyan?

Antwoord: Indien u bedoelt: uit welke periode stamt de inhoud van het werkelijke boek Dzyan, zo luidt het antwoord: ongeveer 17000 v. Chr. De figuur Dzyan is in feite een compositie: het werk is dus een reeks van werken en spreken van vele verschillende wijsgeren en dichters. De vertaling en interpretaties van de Stanza's, zoals dezen door de theosofen worden gebruikt ontstond rond 1894. Delen van het boek waren oorspronkelijk mondelinge overleveringen. Daarna waren grote delen langere tijd gebonden aan symbolen. Van daaruit werden zij vastgelegd in de vroegste ideogrammen. Eerst in de beginperiode van de heerschappij van de Khmers werden zij vastgelegd op schrift, Sanskriet, en zijn van daaruit weer in verschillende talen overgebracht en deels vervormd. Grote delen kwamen echter reeds tijdens de tocht van de vluchtelingen uit Atlantis naar het Oosten in handen van priesters. Dezen legden de wijsheden vast in hun eigen schrift, zodat er een betrekkelijk volledige en onvervormde versie terecht is gekomen in de tempel van de Ankh in de Karakorum. Enkele delen schijnen ook aanwezig te zijn geweest in de Potala. Ik meen, dat er daar nog slechts een enkel klein stuk aanwezig is. Het andere was reeds langere tijd geleden weggebracht.

Vraag: Is de overgeleverde versie een aardige weergave van de oorspronkelijke versie, of zijn de Stanza's een verdichterlijking daarvan?

Antwoord: Er bestond vroeger geen overleverbare waarheid, tenzij men dichters genoeg was om haar te omschrijven. En als het om een grote waarheid gaat, geldt eigenlijk in uw dagen nog hetzelfde.

Vraag: Een priester van de R.K. Kerk legt voor zijn wijding een gelofte af van zuiverheid. Betekent dit dat hij zich bindt zich van alle geslachtsverkeer te onthouden?

Welk percentage is in staat zich aan die belofte te houden en doet dit dan ook? Indien dit percentage gering is, is dan de discussie over het celibaat eigenlijk geen huichelarij? Is u van mening, dat een dergelijke belofte onder deze omstandigheden verwerpelijk is en voor de betrokkene schadelijk in geestelijke en lichamelijke zin?

Antwoord: Het lijkt wel een werkstuk van een parlementariër. Ik zou haast willen vragen, of wij nu moeten stemmen over deze motie.

Of een dergelijke belofte inderdaad wordt afgelegd? Ja. Zij behoort bij een reeks geloften die worden afgelegd tijdens de gang naar het priesterschap. Dezen zijn echter verdeeld over verschillende wijdingen. Men neemt dus bij de wijding tot diaken, en voordien zelfs reeds bij de wijding tot subdiaken, bepaalde verplichtingen op zich. Bij de priesterwijding volgt dan ook de belofte van kuisheid, van celibaat. De formulering van die belofte luidt in zijn geheel echter nog weer enigszins anders voor degenen die behoren tot kloostergemeenschappen dan voor de z.g. wereldgeestelijken. Maar het komt er op neer dat men voor elke priester het celibaat verplichtend stelt in de kerk van Rome. Indien u vraagt welk percentage van hen zich geheel en zonder uitzonderingen aan deze geloften houden kunnen, zo stel ik dat op rond 20%. Indien u echter wilt weten hoeveel zich geheel en zonder enige uitzondering aan de gelofte houden, zo stel ik dit op niet meer dan 6%.

Indien u zich afvraagt of het eisen van die beloften verwerpelijk is of niet, zo kan ik slechts antwoorden dat dit ondanks het voorgaande voornamelijk zal worden bepaald door het standpunt van waaruit je het probleem beziet. Bij uw eis tot algehele verwerping - indien ik de vraag goed begrepen heb - ziet u namelijk een ding over het hoofd. Het priestercelibaat is niet in de eerste plaats iets, waardoor men de priester alle geslachtsverkeer ontzegt. Men ontzegt hem in de eerste plaats het huwelijk, terwijl men aan elke geslachtelijke bezigheid een schuldcomplex verbindt. Iemand die op deze wijze in feite min of meer gefrustreerd door het leven gaat, is niet slechts goedkoper in onderhoud, maar zal bovendien agressiever trachten tekortkomingen op te heffen. Dit betekent dat hij het lichaam dat hij representeert en waaraan hij in feite de belofte heeft afgelegd, veelal met grotere inzet van zijn persoonlijkheid en met grotere trouw vooral aan de regels, zal dienen. Beter dus dan anders het geval geweest zou zijn. Heel vaak is trouwens reeds gebleken dat frustraties op geslachtelijk terrein sterk bijdragen tot agressiviteit op ander terrein. En u moet nu goed begrijpen dat in het evangelie niets staat over het al of niet gehuwd mogen zijn van priesters. Er waren integendeel zelfs een aantal apostelen gehuwd - al staat dit evenmin in het evangelie.

Het celibaat heeft dus niets te maken met Jezus' leer, maar heeft wel degelijk te maken met de belangen van de organisatie. Een organisatie die een machtslichaam is en niet beschikt over voldoende eigen gebied en machtsorganen, kan niet goed in zuiver materiële zin verdedigd worden door eigen macht. Een dergelijke groep heeft dus behoefte aan een voortdurend vigilante en agressieve, meer geestelijke krijgsmacht, die steeds tracht een grotere greep te krijgen op de zeden en het geloof, indirect dus op levensgewoonten en gebruiken, omdat zij hierdoor bereikt dat de mensen menen zichzelf te verdedigen, wanneer zij optreden voor de organisatie.

Voor een groep, die zich op deze wijze wil handhaven, is het celibaat een veel gemakkelijker te hanteren middel dan wat dan ook. De eenheid van de kerk van Rome in leergezag en reglementen - kerkelijke wetten dus - is voor een zo groot deel afhankelijk van een priester-celibaat, ja, zelfs het opleggen van celibaat ook aan een zo groot mogelijk aantal van haar lekendienaren - lekenbroeders en zusters - dat het celibaat vanuit het kerkelijk standpunt gewettigd en het opleggen daarvan geheel gerechtvaardigd is. Ik vind deze maatregel overigens niet onzedelijker dan de verplichting die staten aan jongelieden opleggen: het zich in de krijgskunst bekwamen in een positie van algehele onderworpenheid aan het gezag.

Indien wij echter van een zuiver menselijk standpunt over het celibaat oordelen, moeten wij m.i. zeggen: de priester die in gedwongen celibaat leeft en zich daaraan inderdaad geheel moet houden, zal zover van de mensen die hij leiden moet komen te staan, dat hij ondanks alle lessen nooit geheel in staat zal zijn hun denkwijzen en beweegredenen te doorgronden, wat hem tot een minder goede geestelijke leider maakt.

Een priester die wel "zondigt", heeft waarschijnlijk veel meer begrip voor zijn medemensen en gelovigen, maar voelt zich schuldig en oordeelt daarom vaak te hard. Hij tracht dan eigen schuld te boeten door in het bijzonder de zuiverheid van leven en trouw in de leer bij anderen te bevorderen. De gehuwde prediker of priester heeft trouwens ook vaak met moeilijkheden te kampen. Wanneer, zoals nogal eens voorkomt, een vrouw in feite het ambt huwt en pas in de tweede plaats de man, betekent dit een verafgoding van het ambt, waardoor het gevoel voor verhoudingen teloor gaat: men voelt zich zover verheven boven het begrip en denken van anderen, dat men hen als kinderen gaat beschouwen en daardoor wel meent dat men krachtens dit ambt het recht heeft hen elke vrijheid van denken en leven te ontnemen in de naam van God.

Is dit niet het geval, dan is het gezin voor de priester echter een bron van rust en inspiratie, van waaruit hij de wereld weet te benaderen op een wijze die natuurlijk is en niet onder meer uitgaat van bovennatuurlijke rechten of een onaantastbaar persoonlijk gezag. Dan eerst is de priester - wat naar ik meen in feite de bedoeling was - geen meerdere, maar eerder de oudere, de meer wetende onder zijns gelijken. Ik meen dat - zo men tot een werkelijk en daadwerkelijk christendom terug zou willen keren - de afschaffing van het celibaat en het buiten de gemeenschap van anderen plaatsen, zeker veel hiertoe zou kunnen bijdragen. Ik vrees echter dat Rome dit nooit zal willen toestaan, omdat een terugkeren naar het oorspronkelijke christendom mede zou betekenen dat alle prerogatieven van pausen en bisschoppen komen te vervallen.

Ik hoop, dat dit voldoende is. Indien u dus zou behoren tot degene die de huidige vorm van de kerk van Rome de enig juiste achten, zo zouden zij m.i. ook voor het behoud van het celibaat moeten strijden, omdat het behoud van de macht van Rome over de gelovigen voor een groot deel van de gevolgen van dit celibaat afhankelijk is. Valt men het celibaat aan, dan treft men daarmee niet het geloof in zijn werkelijke betekenis aan, maar brengt men wel de macht van Rome als weergevende organisatie, als wereldlijke macht of invloed in het geding.

Vraag: Kan men hieruit concluderen dat de maatschappelijke taboes in de staat ook betekenis hebben t.a.v. de staat dienende burger?

Antwoord: Uw maatschappij is opgebouwd op taboes. Zij mogen dan een wat andere inhoud hebben dan het priestercelibaat. Maar bv. de in de wet in feite vaak overmatige waardering van het huwelijk en het baseren van rechtsposities daarop plus het in de maatschappelijke erkenning verdringen van alle andere geslachtelijke mogelijkheden door het monogame huwelijk brengt voor velen eveneens frustraties voort. Ook dezen moeten worden afgereageerd. Ik kan mij voorstellen dat iemand die dergelijke frustraties niet heeft, tevreden is met het leven zoals het is. Die zal niet spreken over plichten en verplichtingen, maar redeneren: Ik heb vandaag genoeg verdiend voor de week. Soedah. Wat zou ik dan nog verder werken? Dit was iets wat men vroeger andere volkeren heel erg kwalijk heeft genomen. Men spreekt van onbetrouwbaarheid in dit geval, terwijl er in feite eerder sprake is van een gelukkig leven voor jezelf.

Door het scheppen van frustraties brengt men het streven naar eigen geluk vaak over naar bezitsvorming en verheerlijking of statuskwesies. Het zoeken naar bevrediging neemt dan vreemde vormen aan. Denk eens aan de man die een auto koopt, er nooit of zeer zelden in rijdt, maar al zijn tijd in plaats van aan zijn gezin aan die wagen besteedt, opdat een ieder toch maar zal zien dat hij ook een auto heeft. Een ander voorbeeld is de vrouw die niet tevreden wil zijn met hetgeen haar man haar schenken kan, die geen vrede heeft met haar gezin, maar niet wil rusten tot haar man aanzien en groter inkomen bereikt heeft. Zij is dan vaak bereid hem met dit edele doel voor ogen achter de vodden te zitten, tot hij sterft. Zij zal misschien persoonlijk minder gelukkig met hem zijn dan anders mogelijk was, maar voelt zich eenvoudig verplicht hem te brengen tot grootheid in de ogen van anderen, zelfs indien zij hierdoor alle werkelijk contact met hem zou verliezen.

Deze idioterie ... pardon, deze gebruiken hebben de opbouw van uw maatschappij in haar huidige vorm mogelijk gemaakt. Want de betrouwbaarheid van de arbeider en de regelmatige productietoename zijn alleen maar belangrijk, wanneer wij het verdienen heel erg belangrijk vinden.

En dit is alleen belangrijk, wanneer wij bezit een van de belangrijkste dingen vinden. En dat is weer vooral het geval, wanneer wij slechts hierdoor en op geen andere wijze duidelijk kunnen maken aan onszelf en anderen, hoe belangrijk wij zijn. Zonder deze reeks zou men niet zoveel van eigen rust en geluk opofferen aan de dingen die "de gemeenschap in stand houden".

Dit is nu eenmaal een van de vele maatschappelijke euvels. Ik zou er meerdere kunnen noemen. Recht bv. In uw maatschappij is het recht van de enkeling gebaseerd op een verwringen van alle werkelijke rechtvaardigheid. Elke groep die invloed heeft, gezag uitoefent, of mede de gezagsuitoefening draagt, is bij elke berechting en rechtspraak, zowel als bij het stellen van haar rechten tegenover anderen in het voordeel, omdat men dan onmiddellijk wordt gezien als rechthebbende en juist handelende.

Tegenover instanties, grote lichamen, het gezag, valt maar al te vaak de bewijslast veelal niet meer in de sector van het openbaar recht, maar wordt de bewijslast veelal verschoven naar de particulier. Deze zal vaak de hulp, die de ander van de gemeenschap krijgt, moeten ontberen en toch wordt dan van hem veelal geëist dat hij met een volledig bewijs aantreedt, voor er hem zelfs maar rechtsingang wordt verleend. Normaal is het zo, dat ook zonder bewijs, op klacht alleen, zo nodig rechtsingang kan worden verleend in civiele zaken, terwijl zelfs maar het stellen dat er misschien een onwettige handeling is verricht reeds betekent dat de gemeenschap het onderzoek ter hand neemt en volvoert, terwijl zij dan verder alle verantwoordelijkheid overneemt tot op het ogenblik dat op grond van de bewijslast schuld of onschuld is geconstateerd.

Er zijn in de maatschappij zoveel dingen die ergens met frustraties in verband staan. Er is immers niet alleen een rechtsongelijkheid, maar ook een ideeënongelijkheid. Een voorbeeld van de ongelijke waardering van denkbeelden kunt u bijvoorbeeld hierin vinden.

In één gemeente spelen 3 toneelverenigingen. De eerste groep speelt voornamelijk klassieken. Zij krijgt uit de aard der zaak subsidie, want dit is cultureel belangrijk. Ofschoon je zult moeten toegeven, dat het wenen van Laertes in plat Amsterdams weinig Grieks aandoet en zelfs Shakespeare geheel anders klinkt. Maar goed: het vertolken van klassieken is een culturele taak en dient dus ruim gesubsidieerd te worden. De tweede groep speelt lichtere stukken, vooral eenvoudige historische stukken. Zij werkt vaak mee aan straatvertoningen, Oranjefeesten e.d. Hun spelpeil is niet hoog, maar zeer christelijk. Subsidie wordt gegeven, vooral omdat men meewerkt aan de plaatselijke oranje feesten en zeer vaderlandslievend is ingesteld. De derde groep poogt modern toneel te brengen en doet dit nogal opstandig. In hun voorstellingen trachten zij duidelijk te maken, dat de wereld, dat de maatschappij niet deugt. Zij spelen goed en vaak. Maar zoiets kun je natuurlijk niet subsidiëren, daar hun denkbeelden immers niet passend zijn. Toch zouden ook zij uit culturele overwegingen misschien wel voor een subsidie in aanmerking kunnen komen, wanneer zij bereid zouden zijn hun maatschappijkritiek zo te leveren, dat zij ofwel strookt met de belangen van een politieke partij dan wel onmiddellijk door de toeschouwers ontkracht zou kunnen worden. In dat geval wordt natuurlijk subsidie verleend op grond van de bijdrage, die zij tot de vernieuwing van de kunst leveren. Dit betekent dat er ongelijkheid is op grond van denkbeelden, terwijl prestaties in dit geval buiten beschouwing blijven. Op dit alles zouden wij natuurlijk nog veel dieper in kunnen gaan.

Trouwens, dergelijke dingen bestaan in de kerk eveneens. Een bisschop die geheel trouw is aan de wil van Rome, kan wat meer verwachten van het Vaticaan, bv. een bijdrage voor een seminarium, pauselijke relieken, of eretekenen voor verdienstelijke leden van de kerk, die dan wel weer met wat giften over de brug zullen komen, enz. Een bisschop die wat zelfstandiger - of volgens Rome opstandig - is, hoeft daarop niet te rekenen. En daaronder vallen ook de Nederlandse bisschoppen die de moed hebben de paus te vragen over het een en ander eens na te denken. De goede man is onfeilbaar en weet het alles toch wel, dus is een dergelijke poging hem te bewegen tot een andere houding, niets meer of minder dan een aantasting van het pauselijke gezag. De frustraties op seksueel en ander terrein, die men de mensen weet aan te praten, of op te leggen, maken het mogelijk dergelijke dingen te verdedigen: de verdedigers zouden bij het toelaten van een aantasting van de geldende waarden immers gelijktijdig toe

moeten geven, dat hun frustraties en onthoudingen zinloos zijn geweest. Maar laten wij verder gaan.

Vraag: Acht de Orde die kerk en haar gezag dan nog nodig?

Antwoord: De Orde is er van overtuigd, dat, wanneer de kerken er niet waren - als grote machten - het geloof juist en beter zou leven onder de mensen. Zoals wij er van overtuigd zijn dat zonder de vele militairen die de vrede beschermen, de wereldvrede dichterbij zou zijn. Zoals wij er ook van overtuigd zijn, dat juist zonder de vele cultuurbesteders en beschermers de menselijke cultuur een snellere verdieping en groei door zou kunnen maken, daar zij zich dan natuurlijker zou kunnen ontwikkelen. Wij zijn er zelfs van overtuigd dat zonder de bureaucraten, die alles tot in de puntjes willen regelen, vele zaken sneller, beter en vooral ook juist geregeld zouden kunnen worden. Maar met deze overtuiging komen wij zo zonder meer niets verder. Wij moeten allereerst trachten te begrijpen, waarom dergelijke dingen bestaan. Daarom heb ik ook getracht u duidelijk te maken, wat de handhaving van het celibaat voor de kerk van Rome betekent.

Vraag: Indien het geloof zou kunnen blijven bestaan en zelfs misschien beter zou worden zonder al die reglementering, is het toch verkeerd, dat men het celibaat wil handhaven?

Antwoord: Aangezien mijn mening niet te maken heeft met de opvatting en drangverschijnselen enz. binnen de kerk, en de opvattingen van onze Orde helaas in Rome of Den Haag geen invloed hebben, lijkt het mij niet noodzakelijk om een veroordeling uit te spreken. De Orde der Verdraagzamen probeert niet te veroordelen, maar te begrijpen en te verklaren. Ik weet wel dat velen onder u ons liever zouden horen zeggen dat bepaalde dingen overbodig en dus onzin zijn. Maar een bureaucraat heeft wel degelijk zijn plaats in uw maatschappij, al betekent dit nog niet dat volgens ons een maatschappij zonder bureaucraten niet beter zou zijn. Zoals een leger op dit ogenblik onontbeerlijk kan schijnen voor de mensen, omdat het denken van de mensen eenvoudig weigert eigen aansprakelijkheden te aanvaarden zonder een gezag, dat gelijktijdig de macht handhaaft en verdedigend op kan treden voor de bestaande orde. In een kerk als die van Rome is celibaat inderdaad een belangrijke zaak, ook al menen wij, dat zowel de regelende werking van die kerk als haar machtsbehoefte in feite strijdig zijn met het bestaan van een innerlijk werkelijk beleefd geloof.

Ik geef mijn mening, ik verklaar de feiten. Daarmee verander ik niets. Steun geven aan mensen die over deze dingen nadenken door het geven van een veroordeling enz., heeft weinig zin, daar de mensen die over dergelijke dingen willen nadenken, pas werkelijk weten wat zij willen, wanneer zij er toe zijn gekomen vanuit zichzelf te oordelen. De verklaring die ik tracht te geven, kan bijdragen tot een juistere oordeelsvorming, maar mag nimmer zonder meer de aanleiding zijn voor een veroordelen of het nemen van besluiten. Overigens meen ik, dat vele mensen er verstandiger aan zouden doen niet zoveel te veroordelen en meer te proberen de dingen te begrijpen. Degenen die hier komen om een leidsnoer te vinden voor hun denken en ons oordeel beslissend stellen voor hetgeen zij zelf zullen denken en zeggen, begrijpen niet goed wat de Orde tracht te doen. De mensen moeten leren zelf te oordelen en te beslissen, zover een zaak hen zelf aangaat. Discussie gesloten.

Voorstel: Ik heb hier een verzoekschrift voor de geestelijke leiders, getekend door zeven leden. (verder verkort).

Wij zijn er van overtuigd dat materialisme en egoïsme op de wereld hoogtij vieren. Wij begrijpen dat de Geestelijke Leiding ons tot een beter inzicht wil brengen en daarom ons alles duidelijk voor wil leggen. Maar wat kunnen wij er persoonlijk aan doen, dat er bv. in Biafra gemoord en uitgehongerd wordt enz. De individuele onzelfzuchtigheid van een paar mensen kan hierin toch weinig of geen verbetering brengen.

Wij stellen de leiders het volgende voor: laat ons op elke bijeenkomst 5 of 10 minuten stilte houden en al onze krachten concentreren en bundelen en daarheen zenden waar de geestelijke leiders ons gezegd hebben, dat deze het hardste nodig is.

Wij willen graag iets doen om de wanhoop en ellende op de wereld te helpen lenigen. Wij zouden dankbaar zijn, wanneer de Geestelijke Leiding ons hierin zou willen inspireren en leiden om zo in plaats van het gevoel van machteloosheid in ons een sterke positieve kracht op te roepen, die gebruikt kan worden. Is getekend enz. enz.

Antwoord: Ja, het is vervelend, wanneer je met zo iets wordt geconfronteerd, want de mensen bedoelen het zo goed en zo eerlijk. En toch is de eerste reactie die in mij opwelt: "kunt u dan uw behoeften nog niet zelf doen?"

Dat is niet hatelijk bedoeld overigens. Luister liever goed: u bent lid van de ODV. U wilt iets doen. Wanneer u iets wilt doen, moet u denken aan hetgeen juist is en zeker niet beginnen u machteloos te voelen. Wanneer u iets wilt bereiken, dan moet u leven volgens hetgeen u zelf denkt, maar dan ook zo goed en volledig mogelijk. Daarmee beïnvloedt u veel meer mensen, dan u zich voor kunt stellen. Het kan mensen beïnvloeden die u niet eens kent. U kunt misschien niet nagaan, wie en wat u zoal beïnvloedt, maar het is zeker altijd meer dan u beseft. Mensen die een dergelijk verzoekschrift opstellen, hebben kennelijk het idee dat wij met enige wellust de aardse modder voor u zitten uit te spreiden, dat wij de stoffelijke gierputten voortdurend leeg zitten te pompen om daarmee de geestelijk nog braakliggende akkers te bemesten en vragen zich nu af, waar dan wel de oogst blijft.

Ik zal allereerst trachtende redenen voor onze voorlichting over minder aangename of hoog geestelijke onderwerpen te geven. Wanneer u niet weet, wat er werkelijk aan de hand is, terwijl u in uw eigen wereld voortdurend met bepaalde denkbeelden wordt bezig gehouden en steeds beïnvloed wordt door eenzijdige voorlichting, is de kans groot dat u verkeerd of zelfs negatief gaat reageren. Wanneer wij u in feite duidelijk maken wat er aan de hand is in Biafra en welke vertragingstactiek er wordt gehanteerd enz. enz., zo gebeurt dit niet om u nog eens te confronteren met de doodhongerende mensen. Op zich is dat vanuit een geestelijk standpunt niet zo heel erg, want zij leven in de geest heus wel verder. Wij doen dit dan om u te confronteren met een wereld waarin een zekere schijnheiligheid bestaat, zodat men wel tijdig voor de hongerenden voedsel koopt, maar aan de andere kant kennelijk niet bereid is zijn verplichting als mens ook binnen het kader van staat en economie zodanig op te vatten, dat men er alles voor doet om dit voedsel dan ook tijdig bij de hongerenden te bezorgen. Dit heeft voor ons niet in de eerste plaats te maken met de arme hongerenden, maar met een mentaliteit. Ook met de bij u vaak bestaande mentaliteit van: wij kunnen het niet, anderen moeten het maar doen, want wij zijn machteloos.

Wanneer wij bij het bespreken van dergelijke onderwerpen steeds weer eindigen met te zeggen: werk dus allereerst aan de problemen die in je eigen omgeving bestaan, daar je hierop de meest directe invloed kunt hebben, zo is dit niet, omdat voor ons Vietnam of Biafra zo onbelangrijk zijn, maar eenvoudigweg, omdat je met een hele hoop geschreeuw en veel propaganda niet verder pleegt te komen dan een gevoel van persoonlijke machteloosheid, terwijl je door zelf iets te doen daar, waar je het kunt, zelfs wanneer het probleem misschien van minder belangrijke aard lijkt te zijn, in jou een gevoel van je werkelijke mogelijkheden en zelfs macht wakker kunnen roepen. Een mens, die niet gelooft in zichzelf, in zijn eigen geestelijke kracht, kan ook niet in een gezamenlijke 10 minuten stilte tot werkelijke resultaten komen. Het lijkt u misschien of ik hier weer te keer sta te gaan. Maar het is nu eenmaal zo. Wanneer alles wat je ooit kunt bereiken, van een 10 minuten gezamenlijke stilte en overweging af moet hangen, kun je net zo goed hier weg blijven.

Maar wanneer er in uw leven en denken iets verandert, zodat dit in uw leven elk ogenblik bewust mede een rol kan gaan spelen, zendt u voortdurend een signaal uit, dan geeft u voortdurend een kracht af - niet alleen maar aan dat ene gebied dat uiteindelijk meer een opvallend symptoom is, maar in uw eigen omgeving vooral - waardoor de oorzaak van dergelijke dingen, de oorzaak van een dergelijke kwaal aangetast wordt. De wereld is ontzettend gemeen. Dat komt, omdat de meeste mensen alles gemeen vinden wanneer zij het niet zelf doen. Daar zit de werkelijke oorzaak van de ziekte en daaraan kunt u met al uw mediteren weinig of niets veranderen. Indien u daarover steeds weer wilt mediteren en u daarvoor werkelijk geheel in wilt zetten, is er misschien op de duur nog wel iets te bereiken.

Dan ontstaat er een geestelijk centrum, van waaruit de gedachte bijzonder sterk naar anderen kan worden uitgestraald. Indien het echter blijft bij goedbedoelde gezamenlijke meditatie tijdens samenkomsten, zonder dat men de eigen mentaliteit weet te veranderen, is de uitwerking op zijn best geheel aanwezig, maar te zwak. Jullie, mensen, zouden moeten leren begrijpen hoeveel meer u werkelijk kunt dan u wel denkt. U zou moeten leren beseffen hoe u steeds weer heel wat meer tot stand brengt, dan u schijnt te kunnen begrijpen. Ik betreur het dat zoveel mensen grote delen van hun werkelijke vermogens en kracht eenvoudig aan nutteloze dingen vergooien, juist omdat zij het gevoel hebben dat zij iets belangrijks toch niet aan kunnen.

Ik zal natuurlijk onmiddellijk dit verzoekschrift voorleggen aan onze grotere geesten. In feite is dit reeds gebeurd. Ik zou misschien ook nog kunnen kijken, of ik hier of daar een soort geestelijke minister kan vinden, die op meer deskundige wijze de nodige kluiten kan hanteren met diplomatieke antwoorden als: wij zullen in overweging nemen en wij zullen nagaan. Maar ik kan u ook zo en zonder die versieringen wel vertellen, wat het enige antwoord is, dat de Orde als geheel op een dergelijk verzoekschrift kan geven: u moet zelf doen. Wat wij doen of proberen te doen is vooral ook: u leren zelf te denken. Daarom trachten wij steeds weer in te gaan op de dingen van uw eigen wereld. Hoe vervelend u het misschien ook vindt, dat er nu alweer wordt gezeurd, over het priestercelebaat. Zolang er daarover bij u vragen bestaan, moeten wij proberen u te laten begrijpen wat het in feite betekent. Het is daarbij niet belangrijk dat wij tot een uitgesproken beoordeling komen, maar wel dat de mensen een begrip krijgen voor de betekenis en inhoud en daardoor eigen denken en reageren anders gaan stellen. Alleen zo komt men tot belangrijke resultaten. Wanneer wij spreken over de toekomst, het verleden, sociale verwarringen of economie, gaat het ons er niet in de eerste plaats om u kracht te geven om deze dingen te beheersen, maar om u een inzicht te geven in feiten en mogelijkheden, zodat u zelf kunt leven en denken.

Uw voorstel is gezamenlijk voor een bepaald doel geestelijke krachten te geven en uit te stralen. Dat doen wij in openbare groep slechts één maal per jaar en wel op de zaterdagavond. Met die krachten bereiken wij inderdaad soms heel wat. Alleen moet u niet vergeten, dat het hier gaat om een samenwerking tussen mensen en vele geesten op een bepaalde, voor u niet geheel te volgen, wijze. Zo worden mensen en geesten tot een harmonie gebracht, die het mogelijk maakt in betrekkelijk korte tijd grote energieën te ontladen.

Op de achtergrond van het verzoek meen ik iets te bespeuren van: leer ons a.u.b. even, hoe wij een soort geestelijk atombommetje kunnen gooien op alle stoffelijke problemen van grotere omvang, opdat wij ons daarna getroost bezig kunnen houden met hogere geestelijke zaken. Hogere geestelijke zaken ontstaan niet door mooie en abstracte leringen, maar door een verandering van mentaliteit in de materie. Een werkelijke geestelijke opbloei en bewustwording is voor de mens alleen maar mogelijk, wanneer zij mede vanuit de materie wordt erkend en wordt beleefd, ook in de praktijk. Een inwijding bereiken, of opgaan in God, kun je als mens alleen bereiken, wanneer je voldoende vertrouwen hebt in jezelf en in de krachten die in je leven. Dit trachten wij u steeds weer bij te brengen.

Neem mij dit niet kwalijk: ik kan begrijpen hoe u tot dit verzoek bent gekomen, ik kan begrijpen hoe oprecht u het meent. Maar ik hoop dat u uit alles wat ik nu heb gezegd, ook zult willen begrijpen dat dergelijke mooie stellingen en pogingen maar al te vaak neerkomen op een poging weg te lopen voor de werkelijkheid, je te verschuilen achter een ogenblik heerlijk mediteren, opdat men zich er verder niet al te veel mee bezig zal hoeven te houden. Wie dit werkelijk zoekt, moet m.i. toch werkelijk niet bij de Orde zijn. Wat u hier leert, is reëel. U leert denken, u krijgt een redelijke voorlichting op allerhande gebied en wordt zo niet alleen maar een hiernamaals vol beloningen voor degenen die op aarde dom genoeg zijn niet zelf na te denken. Indien u op onze voorlichting reageert met een: wij zullen er even geestelijk wat aan doen, dan kunnen wij de feiten verder vergeten en ons wijden aan ons eigen heerlijke leven en bewustwording, dan is ons werk toch kennelijk van weinig betekenis.

Heeft u commentaar? Niemand?

Reactie: Ik denk, dat wij het met u eens zijn.

Antwoord: Indien dit zo is, meen ik, dat hiermee alleen reeds de Orde haar bestaansrecht bewijst. Want zolang de mensen zelf bereid zijn om te denken en te werken op eigen verantwoordelijkheid, zal de ontwikkeling van de mensheid verder gaan. Maar op het ogenblik, dat men wat dan ook probeert te delegeren aan anderen zonder noodzaak, of voor de feiten probeert weg te vluchten in dromen, is het gedaan met de menselijkheid van de mens en de geestelijke bewustwording, die in de menselijke vorm mogelijk is tot nu toe.

De wereld kan niet voortbestaan en zich verder ontwikkelen, door degenen die door dik en dun trouw zijn aan een algemeen principe: om hun principes te kunnen behouden zijn zij immers altijd weer bereid, desnoods alles te vernielen? De wereld zal ook niet beter en bewuster kunnen worden, door mensen die zo trouw zijn aan hun geloof, dat zij weigeren de werkelijkheid te zien. Want door hen wordt de wereld zover van de werkelijkheid afgebogen, dat de belevingen op aarde zelfs voor de geest geen reële inhoud meer hebben.

De mensheid kan niet voortbestaan, indien er alleen mensen zijn die gehoorzamen. Want zij die klakkeloos gehoorzamen, zijn de mensen die zich niet af willen of durven vragen, of zij ook zelf verantwoordelijkheden en aansprakelijkheden hebben.

De mensen die bewust en uit eigen verkiezing medewerken met besef voor eigen mogelijkheden en aansprakelijkheid, zullen zelfs indien zij alleen op ondergeschikte plaatsen werkzaam zijn, helpen de mensheid van zichzelf te redden. Zij zijn het die de mensheid er toe kunnen brengen - jazer, materieel en materialistisch desnoods - te scheppen, te ontdekken. Want de bewustwording van de geest op aarde is nu eenmaal niet gebaseerd op de dromen, waarmee men de aardse werkelijkheid ontvlucht, doch uit hetgeen men in het besef van die aardse werkelijkheid, een denken over die werkelijkheid en een ageren op die werkelijkheid voor zich leert.

Hiermede heb ik dit verzoekschrift, zover het mij betreft, afgedaan. De leiding meent wel dat ik u wat te fel heb aangepakt, maar is het met mij eens, dat het voorstel niet voor verwezenlijking in aanmerking komt, daar het buiten het kader van onze werkwijze valt. Zij respecteert uw goede bedoelingen. Ik heb, gezien de verwijten die men mij van daaruit maakt, dit niet voldoende gedaan, maar verzoekt u te begrijpen, dat dit niet past in de opzet van ons werken op dit ogenblik. En ik wil er nog bijvoegen dat er natuurlijk geen bezwaar wordt gemaakt, wanneer u in kleinere kring dan wel een half uurtje voor of na de bijeenkomst alsnog op de voorgestelde wijze wilt mediteren. Het valt dan buiten het kader van de bijeenkomsten, zodat de Orde haar werk zonder hinder of beperkingen voort kan zetten.

En daarmee komen wij naar ik meen, aan de laatste schriftelijk gestelde vraag.

Vraag: Is begeerte een in zich neutrale kracht, die ten goede of ten kwade kan worden opgewekt, of is het meer de wijze waarop men gebruik maakt van de levensenergie om in een al dan niet werkelijke levensbehoefte te voorzien? Is er zoiets als universeel bewustzijn en, zo ja, wat verstaat men daaronder?

Antwoord: Twee vragen dus, waarvan ik eerst de laatste zal beantwoorden. Universeel bewustzijn bestaat inderdaad, indien u God wilt beschouwen als het universele bewustzijn, daar datgene wat wij god noemen, zich bewust is van alle dingen, in alle tijden en vanuit dit goddelijk besef ook voor ons steeds meer feiten over steeds meer delen van het universum merkbaar kunnen worden. Deze God is dan een niet gemanifesteerde God in die zin dat Hij niet zonder meer en algemeen kenbaar als afzonderlijk wezen bv. voor ons manifest is, maar slechts voor ons manifest is door het Al, waarin wij bestaan.

En nu de eerste vraag: Wat is begeerte? Iets willen hebben, of iets willen doen, zou ik zeggen. Het is dus niet in de eerste plaats een kracht, maar een besef, waardoor eventueel krachten kunnen worden gericht. Ik meen zelfs dat wij begeerte kunnen omschrijven als een besef, waarin een feitelijkheid en een mogelijkheid met elkaar vergeleken worden. Als zodanig is begeerte neutraal.

Zij is een normaal verschijnsel in een wereld, waarin, naast de direct fysieke feiten, nu eenmaal voorstellingen omtrent die fysieke feiten een rol spelen. Zodra je iets begeert, maar om aan die begeerte tegemoet te komen, iets moet doen wat ingaat tegen je besef van juistheid - bv. iemand iets afnemen - zal men moeten kiezen. Hierbij kan men vanuit eigen besef, goed of verkeerd handelen.

Maar God heeft uiteindelijk alle mogelijkheden geschapen. In het evangelie komt een gelijkenis voor over een gastheer die zijn bureu uitnodigde voor een feestmaal. Zij kwamen niet, want zij hadden het allen te druk met andere dingen. Volgens mij is het leven een feestmaal, gespreid door die onbekende God. En de mensen die te druk bezig zijn met hun eigen waardigheid om aan te zitten zullen wel beweren, dat degenen die aan het maal willen aanzitten, dit alleen uit begeerte doen. Volgens hen is dat dan "zondig". Van mijn kant zeg ik: God heeft de dis van het leven met alle bitters en alle zoets voor u gespreid. Wanneer u besluit dit alles, of een groot deel ervan als onjuist en niet moreel verantwoord te moeten verwerpen, zullen volgens de gelijkenis bedelaars zich aan de dis kunnen zetten, terwijl u zich op meer moreel verantwoordde wijze kunt vermaken in de buitenste duisternis. Overigens bedoel ik werkelijk een duisternis die u echter niet door God als straf wordt opgelegd, maar eenvoudig ontstaat door uw ontkenning van de werkelijkheden van het bestaan en het leven.

Wij kunnen begeerten en de levenskrachten die hiermee soms gemoeid zijn, wel eens gebruiken om er meer geestelijke dingen mee tot stand te brengen. Maar dat heeft m.i. niets te maken met de begeerte als zodanig. Ik besluit dan ook door te zeggen dat wij datgene, wat God ons als mogelijkheden schept, op vele wijzen kunnen gebruiken en op vele verschillende wijzen besef, vreugde, of krachten uit kunnen putten. Zelfs kunnen wij vanuit onszelf er iets mee projecteren of tot stand brengen. Maar de mogelijkheid heeft God gegeven. En wat God heeft gegeven, is goed.

Maar misschien klinkt dit u te vroom. Om het dus nog even in andere termen te zeggen: het heeft geen zin, uit trots, terughoudendheid, of zelfverheffing te verhongeren en te verdorsten, als er een hele tafel vol voor je klaar staat. En een hele hoop mensen die spreken over begeerte als iets verwerpelijks, doen juist dit, vergetende dat de mensen die zich het voedsel ontfeggen, er juist voortdurend over dromen. En het lijkt mij gezonder en beter om gezond te slapen en te eten dan in een toestand van koortsachtige verzwakking te dromen van dingen die je aan anderen niet gunt en die je voor jezelf niet durft aanvaarden.

Misschien schampert u nu innerlijk: mooie moraal. Maar weet u wat in 9 van de 10 gevallen menselijke moraal is? De regels, waardoor men bepaalde dingen voor zich attractiever maakt en gelijktijdig anderen binnen de perken tracht te houden. Juist zij, die kuisheid aan anderen als een noodzaak prediken, haar beschouwende als onontbeerlijk deel van "den geestelijke taak", weten heus wel, hoe de verboden vrucht er uit ziet en proeven regelmatig om er zeker van te zijn dat zij anderen kunnen blijven waarschuwen.

En daarmee ga ik dit wat roezemoezige eerste deel van de avond dan afsluiten. Het was, naar ik meen, niet geheel onvruchtbaar. Het aangename was, dat in ieder geval een paar mensen hun monden open dorsten doen. Het ellendige vind ik namelijk dat bij vele opmerkingen degenen die er het meeste tegen in te brengen hebben, hun mond houden, of zich bepalen tot een fluisterend gesis. Ik zou zeggen: wanneer u iets op het hart hebt, waarom zou u dit dan hier, juist bij de ODV, niet kunnen zeggen?

En daarmee, vrienden, dank ik u voor uw aandacht.
Goedenavond.

Goedenavond, vrienden.

Dit tweede deel dat, gelukkig voor mij, wat kort uit zal vallen, is wederom beschikbaar voor het stellen van vragen enz. Heeft iemand van u nog iets dat hij of zij naar voor wil brengen?

Vraag: In de prognose wordt gesteld, dat dit jaar een middel tegen kanker zal worden gevonden. Gebeurt dit snel of duurt het nog even?

Antwoord: Het is in dergelijke gevallen altijd moeilijk de tijd van algemene beschikbaarheid te voorspellen. Je weet immers niet precies, hoelang men verder zal gaan met experimenten. Ik kan u wel zeggen dat reeds op het ogenblik proeven worden genomen met behandelingen tegen kanker. Men weet echter zeker nog niet precies, wat men, vooral in de meer kritieke gevallen, hiermee zal kunnen bereiken. Wij mogen aannemen dat publicaties in vakbladen nog dit jaar, vermoedelijk rond oktober, zullen verschijnen. Voor die tijd zullen er alleen misschien geruchten zijn over de proeven. Het beschikbaar zijn van de therapie voor behandeling over de gehele wereld zal, naar ik meen, nog 1 à 2 jaren op zich laten wachten. Maar zelfs dan zal zij, zoals dit gebruikelijk schijnt te zijn, voornamelijk door enkele progressieve geneesheren worden toegepast, terwijl het merendeel van de geneesheren daar nog voorlopig afwijzend of huiverig tegenover zal staan. Ook de afwijzende houding van vele deskundigen is niet onverklaarbaar: zij worden door de nieuwe benadering en het succes daarvan met hun lievelingstheorieën in hun hemd gezet, zodat t.m. hun huiverigheid alleszins verklaarbaar is.

Vraag: Alice Bailey geeft een nummering voor de stralen van 1 tot 7. Op een bijeenkomst werd dit systeem als een van de vele mogelijke genoemd. Zou u een verklaring kunnen geven van de overeenkomstige waarden in het door u gevolgde systeem?

Antwoord: Eenvoudig: u telt de door ons gebruikte aanduiding van stralen, daarbij gaande van rood laag - of materieel - naar blauw. U hervat daarna de telling wederom bij rood, maar nu de geestelijke of hogere waarden en eindigt als zevende straal met het witte Licht.

Reactie: Maar dat worden er dan toch meer dan 7? $3 + 3 \dots$

Antwoord: Plus 1 = 7. Het is maar een geluk voor het land, dat u niet in de rekenkamer zit.

Vraag: Onze rechtsstaat houdt over het algemeen veel meer rekening met degene die de strafbare daad begaat, dan met degene die er het slachtoffer van wordt. Wanneer je hoort dat iemand neergeslagen of aangereden is, zo hoor je er later niets meer van. De slachtoffers gaan kennelijk geruisloos de mist in. Komt er nog eens een tijd in ons recht, waarbij de slachtoffers, die moeilijkheden of schade hebben aan de hand van een hen aangedaan onrecht, schadeloosstelling of op andere wijze hulp zullen krijgen?

Antwoord: Ik kan mij voorstellen dat dit van rechtswege wordt gedaan, dan wel door het aansprakelijk stellen van de dader, de schuldige, tegenover zijn slachtoffer. In een verre toekomst kunnen wij ons voorstellen dat recht en rechtspraak zoals zij nu nog aanwezig zijn, zelfs niet meer bestaan. En wel omdat ik persoonlijk de mening ben toegedaan dat de schuldrelatie niet ligt tussen dader en gemeenschap, maar tussen dader en slachtoffer. Zolang wij echter te maken hebben met een gezagdragende maatschappij, zal zij in haar rechtspleging in de eerste plaats uit zijn op wraak tegenover een ieder die haar wezen en behoud kan aantasten, zelfs indien zij dit gerechtigheid pleegt te noemen.

Voor een op gezag gebaseerde maatschappij is dit van belang, omdat zij zich zo niet slechts kan wreken op degenen die zich misdragen, of haar wetten niet achten, maar voornamelijk ook in kan grijpen tegen allen die de grootste door haar gekende misdaad begaan: het daadwerkelijk niet met haar opvattingen omtrent recht en orde eens te zijn. Zolang wij dus te maken hebben met een structuur, waarin het gezag en de handhaving daarvan in wezen de belangrijkste rol speelt, zal het slachtoffer altijd enigszins de mist ingaan, omdat dit slachtoffer immers niets tegen de staat heeft gedaan en zo van geen belang is. Van belang is voor de maatschappij alleen de dader die immers haar verhoudingen en zekerheden heeft aangetast of bedreigd. Ik meen, dat dit toch wel voor een ieder duidelijk genoeg moet zijn.

Vraag: Maar verandert dit dan niet op korte termijn? Zoveel is op het ogenblik aan het veranderen.

Antwoord: Hierin kan eerst werkelijk verandering komen op het ogenblik dat de opvattingen omtrent staat en staatsgezag werkelijk veranderen. Ik meen te mogen veronderstellen dat deze verandering nog zeer lang op zich zal laten wachten, omdat de revolutionairen van deze tijd hun revoluties altijd weer menen door te kunnen voeren door het gebruik van machtsmiddelen.

Ook voor hen is macht op het ogenblik nog een zeer belangrijk, ja, onontbeerlijk iets bij het nastreven van hun denkbeelden. Dit betekent dat ook zij, wanneer zij aan de macht kunnen komen, onmiddellijk weer een rechtsorde zullen instellen, die, ofschoon schijnbaar gericht op de gemeenschap en haar belangen, toch mede of zelfs in de eerste plaats ten doel zal hebben hun orde te handhaven en daarmee de beleving van hun principes veilig te stellen. Ook daarin zal dus slechts een beperkte aandacht voor particuliere slachtoffers kunnen bestaan. Een snellere verandering van dit facet van onrecht is m.i. dan ook niet op korte, of zelfs maar afzienbare termijn te verwachten.

ENKELE OPMERKINGEN

Bent u hiermede uitgevraagd? Dan zult u mij, naar ik hoop, toestaan nog enkele opmerkingen te maken, voor wij de bijeenkomst gaan besluiten.

Wanneer ik u hoor spreken en vragen, zo valt mij op, dat u steeds weer details en basiswaarden met elkander pleegt te verwarren. Een rechtsverhouding komt bv. voort uit degene die het recht bepaalt, niet uit de schade of mogelijke winsten, die voor anderen in het recht of de ontkenning daarvan zijn gelegen. Zo komt een religieuze crisistoestand maar zelden voort uit de leer zelf, die als basis van de religie wordt uitgedragen, maar liggen de moeilijkheden altijd weer bij de organisatie die zich voor haar bestaansrecht op deze leer baseert. En zich krachtens die leer ook in stand zal trachten te houden natuurlijk.

Op soortgelijke wijze zien wij het prediken van stellingen als onaantastbare waarheid, dus, als boven alle kritiek en redelijke benadering verheven, overal in de wereld optreden. Want degene die "weet", dat hij gelijk heeft, kan immers daardoor lachen om alle rechtspretenties en redelijkheidsoverwegingen van de gehele wereld? De meeste mensen vermijden de wereld te zien als een spiegel van zichzelf. Vele mensen lachen om de apen, omdat zij niet beseffen, hoezeer de apen ook om hen zouden kunnen lachen, gezien hun geheel van de apennormen afwijkende variaties op een gedrag, dat in zijn grondwaarden toch een overeenkomst met aapachtigheid niet geheel schijnt te ontberen. Deze misverstanden ontstaan door eenzijdigheid in de benadering van de fenomenen.

Misschien is het mogelijk een deel van de hierbij in het geding komende punten in kortere regels neer te leggen. Ik zal proberen enkele opmerkingen te maken, die mijn visie in deze duidelijker weergeven en zelfs de basiswaarde van de verschillende misvattingen en geschillen wat duidelijker kunnen doen worden.

De mens die zich voor bepaling van zijn waarde beroept op de mensheid, heeft onmenselijk veel pretenties.

De mens die meent van anderen te mogen eisen, is meestal geneigd daarvoor weinig aan die anderen terug te geven en hun recht tot het wederkerig stellen van eisen te ontkennen.

De mens die overtuigd is, dat zijn leefwijze goed is, offert deze goedheid van eigen leefwijze maar al te vaak op om hierdoor anderen tot de volgens hem juiste leefwijze te kunnen dwingen.

Velen hijsen hun vlag om zo een grens te stellen tussen zichzelf en de wereld, die zij vrezen. Slechts zij, die de wereld niet vrezen en andere gebruiken en taal niet zien als een bedreiging van hun eigenwaarde, kunnen werkelijke wereldburgers zijn en zo in de wereld als mens menswaardig leven, de vlaggen ziende als een sier en niet het symbool van een ideaal.

Ik meen dat zeer veel van de goede voornemens van de mensen en de goede bedoelingen, die zij kennen, eerder voortkomen uit een angst voor hetgeen henzelf zou kunnen overkomen dan uit een behoefte goed te zijn.

Vaak is de mens slechts goed tegenover anderen, omdat hij hoopt in deze goedheid zijn voor zich beseft falen in het leven te kunnen verbergen. Zoals een ieder, die in de politiek is, zich vooral met de woningnood bezig zal houden omdat dit voor hem de begeerde en door eigen verdiensten niet te behalen stemmenwinst betekenen kan. Gelijktijdig blijkt echter, dat men in vele gevallen voornamelijk bouwt op papier, omdat men het voor echte huizen noodzakelijke geld liever elders besteedt. Is het dan niet waar dat degenen die menen dat zij, krachtens hun leven en werken recht hebben op goede huizen, hoge lonen, vrij vervoer enz., dit steeds weer verwerven in uw maatschappij ten koste van degenen die zij in feite misleiden?

En om ook nog iets te zeggen over de politiek zelf: dat er in de politiek nog enige harmonie mogelijk is, lijkt mij te danken aan het feit dat vaak allen even vals spelen.

Het is echter goed, dat allen, zowel de machthebbers van heden als de revolutionairen zich voor ogen stellen, dat de tijd in 't voorbijgaan allen oordeelt, zodat de groten van vandaag de vergetenen van morgen zijn en sommige kleinen en misachten van heden, morgen lichtende geesten blijken te zijn, wier werken vele eeuwen kunnen trotseren. Misschien kan dit zelfs voor de mensen op aarde een troost zijn.

Hiermede heb ik, naar ik hoop, iets duidelijk gemaakt van mijn denkbeelden, die echter niet ook de uwe hoeven te zijn. Want slechts wanneer wij vrijelijk kunnen denken vanuit onszelf, kunnen wij ook waarlijk met elkander van mening wisselen. Door waarlijk met elkaar van mening te wisselen, zullen wij elkander leren begrijpen en zo de eenheid, die boven alle mensheid staat, in ons tot leven kunnen brengen.

Ik dank u voor uw aandacht. Goedenavond.

d.d. 30 januari 1970